

Dr. Willem Glaudemans over levenskunst: **'WE ZIJN SCHULDELOOS VRIJ OM MENS TE ZIJN'**

“De dood is misschien wel het einde van een leven hier, omdat je je lichaam aflegt, maar dat is niet onze bestemming. Onze ziel heeft echt iets anders hier te doen. Als onze ziel incarneert heeft ze een bepaald idee van wat ze hier komt doen. Dat zijn we vaak weer vergeten. Als we incarneren vergeten we dit soort kennis, vergeten we ook wat onze missie was, vergeten we ook wie we ten diepste zijn. Tegelijkertijd, als we hier zijn, op het moment dat we die kennis nodig hebben over wat we hier komen doen, ontwaakt die weer in ons.”

Aan het woord dr. Willem Glaudemans. Hij studeerde Nederlandse Taal- en Letterkunde in Utrecht en promoveerde op een proefschrift over de literatuuropvattingen van Willem Frederik Hermans. Na zijn promotie begon hij met het vertalen van spirituele boeken, onder meer de vertaling van de gnostische en vroegchristelijke teksten, de Nag Hammadi-geschriften.

Tekst: Rinus van Warven – Foto's: Paul Mellaart.

Glaudemans is ook een van de vertalers van het beroemde boek 'A course in Miracles' van de Amerikaanse psychiater Helen Schucman. Glaudemans is dankbaar dat 'Een cursus in wonderen' in zijn leven is gekomen. Hij heeft mee mogen helpen aan de Nederlandse vertaling waarvan vier jaar als eindredacteur. Inmiddels is hij vele boeken verder: over vergeving, over de universele levenswetten en over de levensmissie van de mens. Levensmissie en levenskunst, daar gaan al zijn boeken over.

Het antwoord op de vraag naar de zin van het leven is toch makkelijk, bier of wijn drinken en af en toe een beetje zoenen?

“Ja, dat zouden we wel willen. Iedereen weet dat dat niet waar is. Het kan een tijdje wat afleiding kan betekenen, maar op een gegeven moment houdt daar ook de lol van op, toch? Dan denk je: 'Wat saai eigenlijk. Wat kom ik hier eigenlijk doen?' Op een gegeven moment ergens gaat iedereen zich diepere vragen stellen. Dat is bijna onvermijdelijk. Soms gebeurt dat door een crisis in het leven. Dat je uit je baan gegooid wordt of je relatie stopt of een goede bekende sterft. Dat zijn vaak de momenten dat we gaan nadenken. Wat ben ik eigenlijk aan het doen, waarom ben ik hier? Maar... Volgens mij hoef je niet op een crisis te wachten en kun je eigenlijk je dit soort vragen altijd stellen.”

“De meeste mensen zijn dat nog niet bewust in de wieg. Als je op aarde komt, dan vergeet je vaak weer waarom je hier gekomen bent. Je ziet effe niet meer wat je missie was en wat je vorige levens daaraan bij hebben gedragen. Tot er een moment komt waarop je ziet wat vreugdevol voor je is en waardoor je dienstbaar kunt zijn aan anderen. Dat is volgens mij

wat Joseph Campbell al zei: 'Follow your bliss - Volg datgene waar je gelukkig van wordt'. En als je dat doet, dan ben je ook dienstbaar en behulpzaam aan anderen. Dat valt samen, dat is één geheel.”

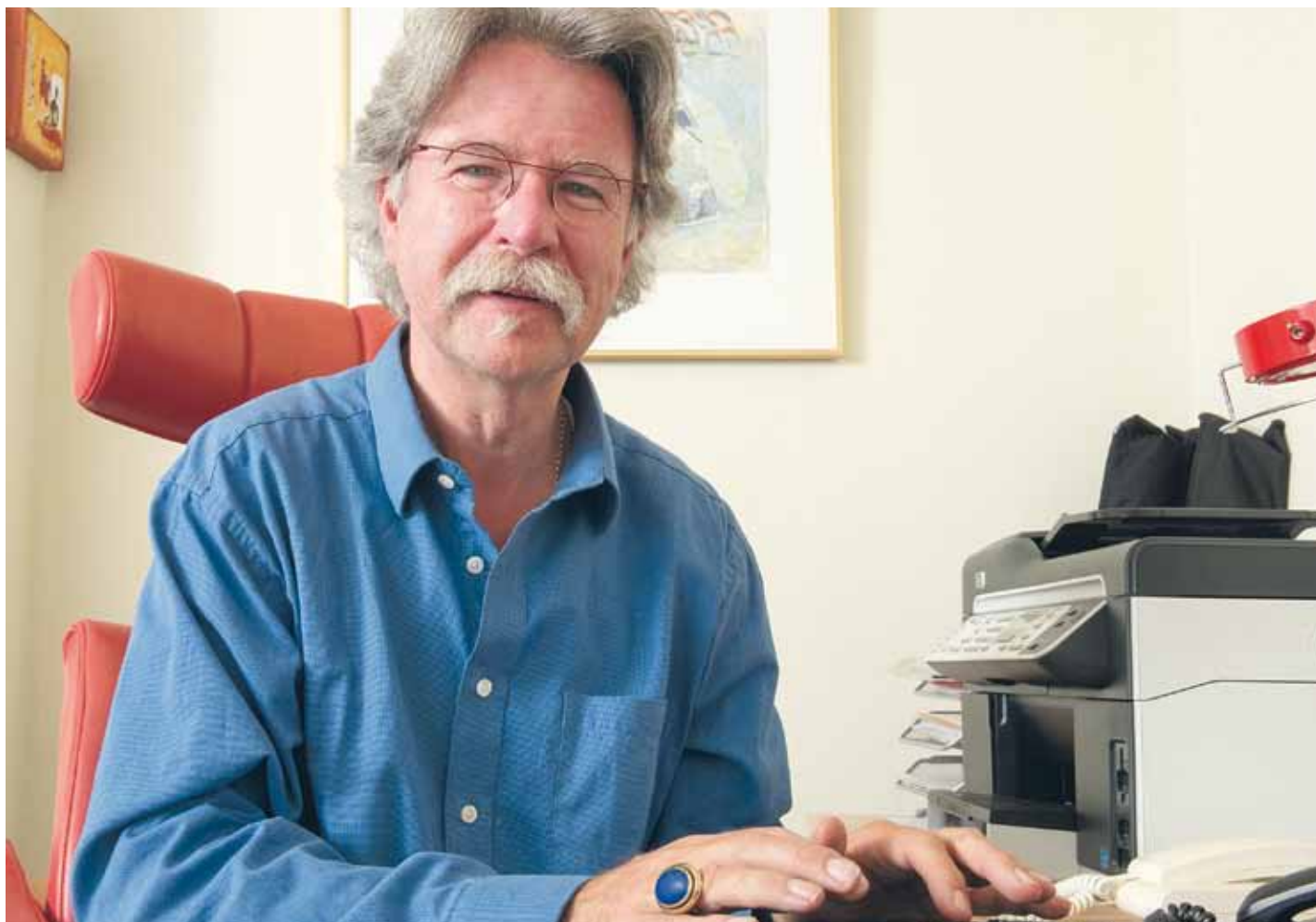
Als de aarde dat zou doen, als zij haar 'bliss' zou volgen, zou er toekomst voor de aarde zijn?

“Absoluut, die is er ook. Het aanschijn van de aarde zal misschien weer veranderen. Dat is al miljoenen keren gebeurd, in de 4½ miljard jaar dat de aarde bestaat. En dat zal zeker weer gebeuren.

*'God hoeft jou niet te vergeven,
want Hij heeft je nooit veroordeeld'*

Dan zitten we in zo'n transitieperiode waar we in ons bewustzijn worden opgetild als we mee willen. Als we niet mee willen is het wat lastiger, dan worden we wel losgetrild en opgetrild, maar dan zie je gewoon alle schijnzekerheden in elkaar vallen. Maar in deze tijd gaat het er zeker over om ook als mensheid ten diepste weer te weten waarom we hier zijn, wat onze missie is: een lichtbaken te zijn voor de wereld.”

'Een Cursus in Wonderen' bevat concepten uit vrijwel alle grote Westerse en Oosterse religies en levensfilosofieën. Om de teksten op te schrijven waaruit dit boek werd samengesteld moest Helen Schucman leren luisteren naar een innerlijke stem. De tekst beweert dat het kosmische veld dat Liefde of God wordt genoemd, het enige is dat echt bestaat. De tekst beweert dat de fysieke wereld van materie een projectie is van

Glaudemans is een van de vertalers van het beroemde boek 'A course in Miracles'.

de geest. U heeft zelf een soort handleiding bij 'Een Cursus in Wonderen geschreven...

"Het boek gooit ons ego-denken totaal ondersteboven. Het maakt ons bewust dat ons denken is vergeven - vergiftigd - van het ego. Als je vanuit het ego denkt, denk je vanuit angst. Het wonder dat zich voltrekt als je vanuit het Heilige of vanuit liefde gaat denken is dat je thuis komt. Het gaat om de omslag van angst naar liefde, van schuld naar onschuld, van chaos naar vrede. Je komt thuis. Bij je Zelf. Bij God. We dromen de droom van afgescheidenheid. Maar we zijn nog steeds bij God. En we zijn nooit weggeweest."

"Eigenlijk zijn we net aan het ontwaken. We zijn als mensheid - als je de hele klok van de geschiedenis bekijkt - pas één minuut voor twaalf op het toneel verschenen. In die paar duizend jaar hebben we natuurlijk al behoorlijk wat aan bewustzijnsontwikkeling gedaan. Niets ten nadele van mensen die met de Bijbel op de klassieke manier lezen. Maar het ego leest ook de Bijbel, interpreteert de Bijbel. Eén van de dingen die de Cursus doet, maar dat is maar één van de dingen, is een aantal van het oude Bijbelse tekstmateriaal corrigeren, herstellen, laten zien dat het anders bedoeld is."

Is het mogelijk om te weten hoe de Bijbelse boodschap wel geïnterpreteerd moet worden? Als het gaat om ons te helpen om de Kunst van het Leven te leren, hoe is die boodschap dan wel bedoeld?

"Om ons te helpen om niet meer bang te zijn voor God. In de wereld van het Oude Testament word je hartstikke bang van de God die je daar rond ziet lopen: JHWH die straft en beloont en een uitverkoren volk heeft. Die straffende God is een uitvinding

van het ego. Het enige wat God is, is liefde. Eigenlijk kun je over God niet zoveel meer zeggen. De Cursus brengt een aantal correcties aan in het christelijke denken. Het was nodig dat we wat vrijer zouden kunnen staan in de relatie tot God en Christus. Net zoals de gnostiek dat in feite ook doet, maar die is bijna 1.600 jaar begraven geweest. Je zou kunnen zeggen dat de Cursus in Wonderen een gnostisch boek is. Wat het doet is dat het ons terugbrengt naar ons diepste zelf en we daarin ook God vinden."

'Als je de onschuld van de ander ziet, kun je ook je eigen onschuld zien'

"Zonde is er niet, schuld is er niet. Dan word je dus weer vrij. Vrij om mens te zijn. Dat heeft alles met levenskunst te maken. Uiteraard maak je je fouten. Maar er is helemaal niks aan de hand. Je bent onmiddellijk vergeven. God hoeft jou niet te vergeven, want Hij heeft je nooit veroordeeld. Kijk niet naar mens en wereld, naar jezelf en God door de bril van boete, zonde, schuld. Zet een andere bril op. Als je door de bril van het ego kijkt zie je een bedreigende wereld. Als je door de bril van liefde kijkt zie je alleen maar licht. In de eeuwigheid waar alles één is, sloop een nietig dwaas idee binnen waarom de Zoon van God vergat te lachen. En dat nietig dwaas idee waar wij als Zoon van God als collectief om vergaten te lachen is de gedachte dat we afgescheiden zijn. Je zou het op een moderne manier kunnen vertalen door te zeggen: hoe zou het zijn als we het zonder God probeerden?"

Jean-Paul Sartre wist het treffend te zeggen: 'De hel dat zijn de anderen...'

“Tuurlijk, als we de door de bril van zonde en schuld naar de ander kijken, dan wordt de ander inderdaad die hel. Ik noem vergeven ook wel eens ont-schuldigen. Vergeving is dat je als het ware de schuld ervan af haalt. Als je de onschuld van de ander ziet, kun je ook je eigen onschuld zien. Je kunt ook zeggen: als je daar liefde ziet, dan weet je dat hier liefde kijkt. Je vindt daardoor je eigen liefde terug, je vindt daardoor je eigen wezen terug.”

Volgens Byron Katie is het ego gigantisch bang voor de waarheid, omdat de waarheid is dat het ego niet bestaat.

“Precies, het ego bestaat alleen dankzij het feit dat wij er in geloven. Dus op het moment dat wij het geloof er in opheffen, bestaat dat ego niet meer. Daar is het ego het aller bangste voor. Dat wij het geloof in het ego opheffen. Byron Katie heeft daar helemaal gelijk in. Het ego bestaat niet, het is een construct van onze denkgeest. Als we dat gaan zien en er dan nee tegen gaan zeggen, dan heeft het ego een harde tijd. Het ego gaat terug vechten, the ego strikes back, maar als het ego doorzien wordt, kan het licht doorbreken.”

Maar kan het paradoxaler?

Je schrijft een boek over het eeuwige leven en je noemt het een cursus in sterven.

U was van jongs af aan al nieuwsgierig naar het leven na de dood en schreef er een boek over: 'Boek van het Eeuwige Leven, Een cursus in sterven'...

'De waarheid is dat het ego niet bestaat'

“We weten niet meer wat ons na de dood staat te wachten. We zijn bang voor de dood en daarom ontkennen we het hiernamaals. Zo leven we verder in angst, ontkenning en onzekerheid.”

“Wij mensen, hebben de neiging om het hiernamaals te ontkennen, terwijl het voor het zo klaar als een klontje is dat het leven na onze lichamelijke dood gewoon doorgaat. Onze stoffelijke zintuigen geven alleen een bevestiging van een stoffelijk bestaan, maar niet van een bestaan wat daarna komt. Dat kunnen we niet zien.

De dood is voor mij een overgang, een sluier waar je door heen gaat, waar je het lichaam af legt en waar het bewustzijn nog steeds aanwezig is, maar nu veel grootser en onbeprekter. Veel mensen die een bijna-doodervaring hebben gehad vertellen hetzelfde. Ze zijn even buiten het lichaam geweest en vertellen daarna dat het allemaal gewoon doorgaat.”

“De ziel is onsterfelijk, die gaat altijd door. Als er iets dood gaat dan is dat het lichaam. Het lichaam kan alleen maar leven dankzij het feit dat er een ziel in zit. Het lichaam is een jas die je uittrekt. Als je het lichaam aflegt dat gaat de ziel verder. De geest, of het Zelf met een hoofdletter, is datgene wat bij God aanwezig is. Tijdens dit leven is er een zilveren draad die met je lichaam verbonden is. Die zilveren draad wordt doorbroken op het moment van sterven. Maar er is ook een gouden draad, die is eeuwig, en dat is jouw verbinding met het Zelf. Sterven is voor mij niets anders dan dat er een zilveren draad breekt. En dat je bevrijdt wordt van de beperkingen die het lichaam met zich meebrengt.”

“We gaan door een soort doorgang heen, die gesymboliseerd wordt door een tunnel waar je doorheen gaat of een rivier die je oversteeft. De ziel komt eerste in een tussensfeer terecht. Overal is liefde, overal is God. In de tussensfeer wordt je opgevangen, mag je uitrusten van het afgelopen leven. En je krijgt uiteindelijk ook je leven te zien. Deze levensschouw is heel belangrijk,” zo meent Glaudemans, “omdat je de blauwdruk - hoe je leven bedoeld was - kunt leggen op wat je het afgelopen leven feitelijk gedaan hebt. Je ziet ook waar je niet helemaal aan je blauwdruk hebt voldaan. Dan zijn uiteindelijk de lessen die je leert. Maar je ziet ook je lichtoogst: de dingen die je wel het gedaan, de zaken die jij hier met liefde hebt gebracht. Je ziet alles tot in de kleinste details. Maar de belangrijkste vraag die je gesteld zal worden is: wat heb je met de liefde gedaan?”

U meent dat wij mensen wel een bestemming hebben, een soort hemel. Maar die hemel is geen plaats buiten ons.

“Onze bestemming is wel te vinden, maar in onszelf. En om die bestemming te bereiken, dat is Levenskunst.”